

N:o 143.

Af Herr A. Svensson i Edum: Angående ändring af eller tillägg till gällande föreskrifter om bröstarf.

I afseende på bröstarf, i nu gällande lag, finnes ej stadgadt att något afseende skall fästas vid om en del af barnen vid boets delning uppnått den ålder att de äro uppfostrade, och en annan del deremot äro minderåriga. Detta förhållande medför tydliga orättvisor vid fördelning af ett bo, dels till nackdel för de minderåriga, dels till fördel för desamma, nemligen så, att om boet är mindre bemedladt, så kan de minderåriges lott minskas betydligt genom uppfostringskostnaden, och stundom icke ens räcka till, under det att deras äldre syskon icke behöfva för sin uppfostran utgifva något. Desse minderåriga erhålla alltså i verkligheten så mycket mindre i arf än deras äldre syskon, som uppfostringen kostar. Deremot, å andra sidan, om det är ett förmöget bo, så är det de minderåriga som hafva fördelen på sin sida, nemligen: om arfsmedlen äro så stora, att endast en del af den årliga inkomsten deraf åtgår till uppfostran.

Någon förändring eller tillägg till nu gällande förordningar rörande *bröstarf*, för att i någon mån kunna afhjelpa eller minska dessa oegentligheter, som jag ofvan påpekat, vore önskligt.

Formuleringen till ett lagförslag, åsyftande att vinna ofvannämnda ändamål, vågar jag icke uppställa, utan öfverlemnar den vördsamt till vederbörligt Utskott.

Jag har dock tänkt mig att minderårigheten, som tillika skulle anses såsom uppfostringstid, bör hafva en bestämd gräns, t. ex. 15 år, och att arfskiftesförrättningsmännen skulle ega rätt att efter förevarande omständigheter på grund af arftagarnes ålder och boets förmögenhet bestämma det värde,

som uppfostringen kan anses uppgå till, beräknadt så, att, när de minderåriga uppnått femton års ålder, de då skola ega lika med hvad de syskon, som äro öfver nämnda ålder, vid arfskiftesförrättningen erhöil.

Stockholm den 28 Januari 1881.

A. Svensson,

Riksdagsman för Åse, Viste,
Barne och Laske häråd.

N:o 144.

Af Herrar J. Andersson i Knarrevik och A. P. Lind: Angående skrifvelse till Kongl. Maj:t i fråga om förhöjda pensioner för gemenskapen vid krigsmakten.

Att sysselsätta sig med löne- och pensionsförhöjningar för krigsbefälet, men på samma gång lemna gemene mans behof å sido, torde ej vara förenligt med rättvisans fordringar. Så är emellertid förhållandet. Större delen af de så kallade gratialisterne eller afskedade soldaterne saknar bokstafigen sagdt dagligt bröd och måste anlita kommunernas fattigvård. En sorglig lott för män, som troget uppfyllt sin pligt i Kongl. Maj:ts och kronans tjenst!

Som regel kan man antaga, att deras arbetskraft är bruten vid afskedstagandet, efter att hafva tjent den bestämde tiden för pensions erhållande. Och denna så kallade pension är alldeles otillräcklig till och med för dagens nödvändigaste behof. Gratialisten skulle duka under af hunger, om han ej erhöile något mer än pensionen till sitt lufs uppehälle.